

gelizálásáról sem. Minden egyes lecke külön kiemeli az oktatói és nevelői célt, számtalan alkalmat kínál a gyermekekkel való közös, kötetlen szövegezésű imára. A leckékhez fűzött feladatok talán nem olyan konkrétak, mint az előző kiadásban, és inkább a gyermek magatartására vonatkoznak. Nem fektetnek nagy súlyt az egyes kreatív foglalkozásokra (színes-papír munkák, gyurmázás), de nem egy lecke után a felnőtteknek szóló feladatot találhatunk, amely a gyermek előtti helyes magatartásra, beszédmódra vonatkozik. Az egyes igazságok magyarázatánál (pl. a 2. leckében) talán nem nevezhetjük szerencsésnek azt a módot, amely a hitoktató által képviselt igazságot kifejezetten szembehelyezi a gyermek véleményével. Sokkal szerencsésőbb együtt keresni az igazságot. Egészében véve ez a hittankönyv szerencsés ötvözete a külföldi és hazai hitoktatói tapasztalatoknak. (A Mikulásról szóló lecke magyarázata pl. egy német édesanyját idéz.) A gyermekek jóra való ösztönzésében követi a népmesék motiválási mechanizmusát.

Kozma Gy.

György Attila: *Keresztény tanítás rajzokban.* Szent István Társulat, Budapest 1981, 195 o.

György Attila a 3 kötetes hitoktatási példatár és a szentekről szóló gyermek-szentbeszéd könyve után most egy újabb hitoktatói segédeszközzel ajándékozza meg olvasóit. Jóllehet a bevezető és a gyermekeknek írt levél mindenkinek ajánlja a kiadványt, elsősorban a hitoktatóknak nyújt segítséget. A teljes általános iskolai hittant, erkölcsant és szentségtant dolgozza fel színes rajzokban és hozzájuk fűzött magyarázatokban. A rajzok pedagógiai hatásukat csak akkor fejtik ki, ha magyarázat közben a gyermekek maguk is tevékenyen részt vesznek az emlékeztető képek megalkotásában. A könyvben található rajzok szélén A és B betű jelzi az elsődílozást, ill. a bérmlási előkészület anyagához tartozó leckéket. A magyarázó szövegek végén katekizmusi tömörséggel megfogalmazott egy mondatos összefoglalást találhatunk, amelyek a megtanulandó, felnőtt korban is eligazító házi feladat anyagául szolgálnak.

Kozma Gy.

Csanád Béla: *Vasárnapi elméklkedések.* Ecclesia, Budapest 1982, 536 o.

Csanád Béla könyve eredeti hangsúlyt ad a „keresztény ünnepek”: a vasárnapnak azzal, hogy a bevezetőben egész tanulmánnyal mutatja be „a feltámadás napját”, történetét és megünneplését. Ezzel megadja könyvének célját is: Megszentelni a vasárnapot, hogy az ember is megszentelődjék rajta keresztül. A három évre elosztott vasárnapi ciklusok minden elméklkedése, szemelvénye, költeménye — nem egy közülük magáé a szerzőé — e cél felé mutat.

A könyv szinte kínálja magát, hogy ne csak vasárnap, hanem hétköznapokon is vegyük kézbe és merítsünk belőle.

Sokan talán elvontnak, nehéznek, magasröptűnek találják a megfogalmazást, az idézeteket, de észre kell venni a szerző törekvését: „szilárd eledelt” nyújtani, egyben ösztönzést, elirányítást adni. A vallásosság olyan megalapozása felé mutat, ami „rationabile obsequium”, értelmes meghódolás. Nem elég csak úgy „általában” vallásosnak lenni, hanem a mélybe kell ásnunk, mert nekünk Krisztus a „minden”. A személyes állásfoglalás elengedhetetlenül szükséges a mai világban. Jézussal „élettani” egységben kell lennünk (187. o.).

Erkölcsei követelménye ennek a testvéries viselkedés, a szolidaritás másokkal emberi vonalon; a hit őrzése és növekedésének segítése természetfölötti síkon. Az elméklkedéseken végighúzódik a kereszténnyé levés és kereszténnyé érés fonala. Kényseriti olvasóját: nézzen magába, találja meg azokat a pontokat, ahol élete eltér az evangéliumi normáktól, s vegyen magán erőt, hogy nagy „nevelőnk” tanítását megvalósítsa életében. Az olvasó, elméklkedő nemcsak nevelődik, hanem maga is nevel.